

Arrest

nr. 181 644 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2016.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot en haar schoonfamilie geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige

problemen met haar echtgenoot en haar schoonfamilie zou kunnen doen, op hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat: " Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voor bovengenoemde problemen nooit pogingen heeft ondernomen tot het verkrijgen van bescherming door de Albanese autoriteiten, waarmee u overigens zelf nooit problemen hebt gekend (CGVS, p. 22). Opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U verklaarde dat u in Albanië nooit een klacht hebt neergelegd bij de autoriteiten voor de problemen met uw echtgenoot of uw schoonfamilie (CGVS, p. 17 en p. 19). Uw uitleg waarom u uw problemen met uw echtgenoot en uw schoonfamilie niet meldde aan de autoriteiten, omdat u nergens anders dan bij de familie van uw echtgenoot terecht kon, omdat de Albanese autoriteiten u niet zouden steunen, kan uw nalaten uw autoriteiten te contacteren niet rechtvaardigen (CGVS, p. 17-19). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U hebt zich evenmin ooit geïnformeerd over beschermingsmogelijkheden voor vrouwen in een situatie van huiselijk geweld." Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar een onderzoek omtrent huiselijk geweld in Albanië (stuk 3), dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, berust aldus niet op concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Nu verzoekster voor de problematiek met haar echtgenoot en haar schoonfamilie nooit een klacht indiende bij de Albanese autoriteiten, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen van huiselijk geweld en vrees dienaangaande jegens haar echtgenoot en haar schoonfamilie aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad merkt op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van het rapport van de "Immigration and Refugee board of Canada", vervat in het administratief dossier, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2016, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota heeft met een getuigenis van haar Albanese advocaat. Zij wijst erop dat daaruit blijkt dat zij omwille van de mishandeling door haar echtgenoot geen bescherming kan krijgen van haar nationale overheden, dat zij niet kan buigen op hulp van een organisatie en dat zij dan ook in angst leeft om terug te keren naar haar land van herkomst.

Uit het door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde schrijven van haar Albanese advocaat E. S. d.d. 4 september 2016 blijkt echter nergens en kan geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij, zoals zij op algemene wijze beweert, voor de problemen met haar echtgenoot en haar schoonfamilie niet op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten zou kunnen rekenen. Immers, in de brief geeft de advocaat slechts algemeen aan dat er in Albanië verschillende organisaties bestaan die hulp bieden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld, maar dat vele van dergelijke organisaties niet in dit opzet slagen en mislukken, dit hoofdzakelijk door corruptie en het misbruik van EU- subsidies. Voorts geeft de advocaat zeer algemeen aan dat ook de Albanese autoriteiten er evenmin in slagen om vrouwen in zo'n situatie en slachtoffers van huiselijk geweld bescherming te bieden en in die problematiek doeltreffend op te treden, en dat er in vele rechtszaken geen straf wordt uitgesproken, dit door de corruptie op grote schaal in het land. In het schrijven van de Albanese advocaat wordt echter nergens over specifieke hulp voor verzoekende partij persoonlijk gesproken, laat staan over het feit dat verzoekende partij in haar land van herkomst vergeefs pogingen zou hebben ondernomen om voor haar problemen hulp en/of bescherming te verkrijgen. Nergens in de brief wordt melding gemaakt van enige poging die verzoekende partij, en/of haar familie of anderen, zoals bijvoorbeeld de advocaat zelf, in Albanië zou hebben ondernomen om de problemen van verzoekende partij bij de Albanese autoriteiten en/of een of andere organisatie aan te kaarten, in een poging en de hoop dienaangaande bescherming te (kunnen) krijgen. Over concrete pogingen door verzoekende partij of anderen voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming met betrekking tot haar problemen wordt niet gerept.

Het schrijven van verzoekende partij haar Albanese advocaat, waarin overigens wordt aangegeven dat er verschillende organisaties bestaan die zich bekommeren om vrouwen die het slachtoffer zijn van (huiselijk) geweld en dat het Albanese strafwetboek specifieke bepalingen dienaangaande bevat, is dan ook geenszins van aard om ook maar enigszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de beschikking d.d. 8 november 2016 dat verzoekende partij voor de problematiek met haar echtgenoot en haar schoonvader nooit een klacht heeft ingediend bij de

Albanese autoriteiten. De brief van de Albanese advocaat, welke een gesolliciteerd karakter vertoont en opgesteld werd door een persoon wiens taak de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënt is, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij haar problemen nooit bij haar autoriteiten heeft aangekaart en zij zich evenmin heeft gewend tot een hulporganisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld.

Verzoekende partij haar algemene stelling ter terechtzitting dat ze geen bescherming kan krijgen van haar nationale overheden, en dat zij niet kan buigen op hulp van een organisatie, berust aldus, zoals in de beschikking van 8 november 2016 wordt vastgesteld, niet op concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst.

Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot en haar schoonfamilie aan nationale bescherming ontbreekt. Ze toont geenszins met concrete en valabele elementen aan dat de Albanese autoriteiten haar dienaangaande niet zouden kunnen of willen helpen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking in angst te leven om terug te keren naar haar land van herkomst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 november 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS